

Höstgillet ; samt sjölifvets faror : versstumpar /

Andersson, Magnus Ehrenhold

81 A Br.

ANDERSSON, Magnus E

Höstgillet

samt

Sjölifwets fa- ror.

W e r s t u m p a r

af

M. E. A—n.

Höstgillet.

På landet är en gammal sed,
Att höstgille med besked
Skall i hvar bondgård firas.
När grödan kommit väl i hus,
Skall gården först förutan krus
Uppfnyggas, kalkas, firas;
Men sedan är det gillet's tid.
På förhand mången gläts derwid.

2. Och bjudas dit — det slår ej fel —
Skall hvar och en, som tagit del
I bergningen af grödan
Och dertill en "ansträmlig" hop
Af wänner, som stå mest i rop,
Fast de ej delat middan.
Och hvar och en, som bjudes då
Skall säkert komma flockan två.

3. Men innan gillesdagens sol
Gått upp, far gumman i sin kjol
Och "gillesfar" han rökar
Sin morgonpipa med en mine,
Som stöter lite' uppå — grin.
Bland flaskorna han spökar
Och ta'r, med inöfsan uppå sned,
En liten tår, att börja med.

4. Sen komma gåsterna i mängd
Och wagnar, ja, en sådan långd,
Att man kan sig förundra;

Och drångar luffz rundt i kring. 8

Uf ibel brådsta ingenting

De göra, utan dundra

Bland hästar, wagnar, för att se'n

Få drickespengar af hwar en.

5. Och "gillesfar" så wörtig står

På föstugqwisken; men snart går

Hon fryntligt in i salen

Med gubbarne, som krocken slå,

Når wården börjar twilna på

Den dyrkade pokalen.

Men "slickebarnen" sitta snålt

Kring kaffeboardet, deras sålt.

6. Så snart påhelsningen är gjord,

Slå gubbarne sig ned wid bord.

Och spela kort med gamman;

Och brånwinesflaskan gör sin rund

Kring alla, glömmet iugens mund.

Der sitta allasamman,

Förlikta med wår hela werld,

Men allra mest med husets wård.

7. I boardet slås på bondmonér,

Utt flaskor, glas och sådant mer

Kabrilj' godmodigt hoppa;

Och tobakspipor ryka så,

Utt — we de stackars flugor små

Och we hwar nås wis loppa! —

Men mången lustig kurre ser

För djupa i glasets goda ker.

8. Nu dukas gillesbordet snart
Med allt hvad huset eger rart,
Och nu tjänstflitor springa
I alla vrår och vinklar kring,
För att se till om ingenting
Är att i ordning bringa.
Men gumman helt fryntligt le,
När så de årade sig se.

9. Och gabbar efter hemmanstal
Till bordet, uti husets sal,
Uppjudas utaf värdnen.
Men nu det blir ett krus och bång,
Som råcker halswa timman lång;
Doch slutligen på fården,
Emot bordändan, gifwer sig
En gråhårgubbe saktelig.

10. En psalm nu sjunges först och främst
(Men fram i den, som sjunger sämst!)
Och sedan är det armen,
Som gör sin "hejderuaderom".
Men mången gumma spillet from
Båd' fist och gråt i "barmen";
Då sitter hon just gentilt wåt,
Och mången strattar tytt deråt.

11. Men när måltiden slutad är,
Herr klokaru esterspsalmen qwår,
Och sen man går från maten.
Men pigorna de kynda då

Att åter allt i ordning få,
Få flyttad undan faten.
Nu tändas piporna, och snart
Få kort och prat igen sin fart.

12. Och några gamla gubbar, som
Ej spela kort, hörs tala om
Sin gröda, sina hästar
Och slatterna, som ökas till
Allt efter som "den längen" vil.
Uppmärksamheten sålar
Sig snart wid något litet gräl,
Hwactill kortspelet är ett mål.

13. Men nu skall toddy drickas så,
Att "salig bladd" man blifwa må,
Om man ej är en krukå,
Som icke "kruken" följa vill;
Men detta hör ej nordbon till.
Nej, twunget får man sluka
En syndaflojd af punsch och rum,
Dills estertanken blifwer stum.

14. Men låtom oss ej rent försmå
De unga för "dem gamlom" så!
Hör, ynglingarne tralla:
"O, flickor, jordens himlalån!
Gud wet om I er sjelf förstån".
Ekrattfalswor lustigt stalla,
Och spelman slämmer quint och bas,
Framkrystande en tolig fras.

15. Vår gamle spelman är så nöjd,
Ty hvar han är, han bringar fröjd.
Af mängen ålstrård tårna
Får han en liten vänlig blick —
En sådan, min sanna, nyß han fick —
Han också spelar gerna,
Ty fast han snort i grafven göms,
Hans låra fejla icke glöms.

16. En gammal wals nu tonar re'n,
Och ungdomen på lätta ben
Sig uti dansen smänger.
Först bjudas gårdens döttrar upp
Och sedan alla i en grupp.
Och Watergubben blänger
Förnöjd på hvar en kawaljec,
Som om en dans hans döttrar ber.

17. Så lefwes hela natten om,
Och icke något saknas, som
Kan muntra och upplifwa.
När stjernan släcks af solens Ten,
Då först påskynda hvar och en
Att hemåt sig begifwa;
Och så är gillet rustadt ut,
Och dermed kan det wara slut.

Sjölifwets faror.

När stormen öfwer hafwet går
Och wresig bölja Nummet slår
Kring redlöft Stepp, som mistat tågen
Och fastas som ett spån af wågen,
Då pröfwas mången sjömans mod
Wid brusket af den salta flod.

2. Och se'n då tidens blinda barn,
Den hemsta natten, med sitt garn
Kring Steppet lägger ofedd snara,
Då hotar mången dödlig fara.
Än sträcker udden ut sin arm,
Än blottar klippan stålsatt barm.

3. Det wilkna Steppet stöter på
Och krossas emot klippor då.
Förgåfwek manskapet dock samlar
Sin kraft: det snart mot — döden samlar.
Ja, mången sjöman går i qwas
Och sänkes i två wågor's graf.

4. En simmar tappert emot strand,
Men tröttnas, blir i böljors brand;
En annan syns förtwislad wanka
Bland döende uppå en plankå;
Och nödrof söka strandens bygd,
Der fiskarn bor i halmtåkt stygd.

5. Må därför ingen tänka, att
På sidn är allting muntert, gladt!
Nej, allting har sin mörka sida.
En sjöman får nog lära lida.
Af is omhålid hvar vinternatt
Står rodergångarn wid sin ratt.

6. Hur mången yngling wille då
Ej byta plats och hellre stå
Wid trösteln af sin fiders boja,
Om också i en brottslings boja,
An wanka mellan lif och död
På några tunna brådors stöd!

Lund, 1869.
På beställning tryckt i Lundbergiska Boktryckeriet.

(Pris: 6 öre).

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

